

животъ, всичкитѣ тѣхни дѣла сж единъ ясенъ примѣръ за едно най-низко нравствено падане, недостойно за челоуѣческата природа.

Фанариотитѣ не като духовни пастири сж дохождали въ българскитѣ епархии, но подъ такоуа свещено име тѣ се дохождали да господаруватъ надъ душата и надъ тѣлото на българина. Духовния животъ тѣ помрачавахъ съ своето невѣжество и го тровѣха съ своята мръсна безнравственостъ, а пъкъ материалното имъ състояние разсипвахъ чрѣзъ безсвѣстно търгуване съ светинята и чрѣзъ всѣкакви насилия. Приснопаветниятъ нашъ светителъ Софроний епископъ Врачански въ своето жизнеописание ни е очерталъ фанариотското господаруване въ България въ послѣдната половина на миналия вѣкъ.* Отъ дългата редица на факти, които свидѣтелствуватъ за позора на грѣцкото духовенство, което тегнеше надъ българския народъ, ние ще поменемъ само нѣколко факти, за които говори историкътъ Маринъ Дриновъ :

1. Помнятъ наши еднородци, че Търновскій митрополитъ Иларионъ е изгорилъ наявѣ цѣлъ возъ стари български рѣкописи, въ които е била напечатана нашата история и нашето древно народно благочестие.

2. Прѣдъ нашитѣ очи — казва Маринъ Дриновъ—другъ единъ митрополитъ, Филипополски Хрисантъ, обяви прѣдъ царското правителство Пловдивскитѣ мирни граждани за буйни бунтовници. И защо? За това, че тѣ му бъркаха да упражнява своята фенерска дѣятелностъ.

* Маринъ Дриновъ, „Исторически прѣгледъ на Българската църква“, стр. 132, 143.